

Arrest

nr. 140 318 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, dient een asielaanvraag in op 2 mei 2005.

Op 28 juni 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 21 augustus 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 19 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 39 237 van 24 februari 2010 wordt aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 23 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 maart 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 21 juli 2011 treedt verzoeker in het huwelijk met M.M., een tot langdurig verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdelinge.

Op 26 augustus 2011 wordt het eerste kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 15 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Op 15 oktober 2011 beslist de gemachtigde van de burgemeester van Mechelen deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 2 augustus 2012 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 4 september 2012 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in combinatie met de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 september 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) genomen .

Op 19 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 17 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 4 september 2012, meer bepaald het onderdeel van de aanvraag in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15^{quater}). Bij arrest van de Raad nr. 126 201 van 25 juni 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 31 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvragen van 4 september 2012 (onderdeel van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet) en van 19 juni 2013 onontvankelijk worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2012 en 19.06.2013 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Betrokkene beroept zich op zijn huwelijk met de legaal in België verblijvende M., M. en het feit met haar een kind te hebben, te weten: G., N., geboren op 26.08.2011. De aanvraag gezinshereniging werd op datum van 17.02.2014 geweigerd, aan betrokkene betekend op 22.02.2014. Uit deze beslissing valt het volgende te lezen:

"Het feit dat hij gehuwd is en het feit dat het koppel een minderjarig kind heeft, vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke terugkeer van betrokkene om zich in regel te stellen.

Het feit dat betrokkene reeds eerder pogingen ondernam om zich te regulariseren vormt geen buitengewone omstandigheid in bovenstaande zin. Hij is in de mogelijkheid om tijdelijk terug te keren.

Bovendien legt betrokkene een uittreksel uit het strafregister voor dat dateert van 14.09.2011; dit verschaft geen informatie over de huidige situatie van betrokkene.

Verder wordt als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen enkel een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voorgelegd d.d. 17.01.2012. Dit arbeidscontract spreekt van prestaties van 24uur/week aan 9,1024 Euro bruto per uur. Het is niet duidelijk wat de effectieve inkomsten zijn die hieruit voortkomen, noch of er andere bestaansmiddelen zijn."

Het is dan ook duidelijk dat betrokkene in staat is terug te keren. Het gaat hierbij inderdaad om een eventuele tijdelijke scheiding. Er is geen schending van art. 8 EVRM vast te stellen. Betrokkene dient de aanvraag via de geëigende weg in te dienen.

(...)"

Op 31 maart 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 12 mei 2014 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in combinatie met artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 mei 2014 wordt het tweede kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 12 mei 2014 onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker dient een beroep in bij de Raad tegen deze beslissing, dat gekend is onder het nr. 161 516.

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"1. Eerste middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel

Manifeste beoordelingsfout.

1.1

Dat nergens uit de motivering van de beslissing tot onontvankelijkheid blijkt dat dat minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden en (financiële en psychologische) problemen die een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd zouden teweegbrengen in hoofde van verzoeker, verzoekers echtgenote, hun minderjarig kind en hun kind die weldra zal geboren worden (verzoekers echtgenote is hoogzwanger, cf. stuk 2).

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte is van het legaal verblijf van verzoekers echtgenote en minderjarig kind en van verzoekers tewerkstelling in België (cf. stuk 3).

Dat vaststaat dat een terugkeer van verzoeker voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade bij verzoeker, verzoekers echtgenote en hun kinderen zal berokkenen.

Dat verweerder echter nalaat met de deze vaststelling rekening te houden bij het nemen van zijn beslissing.

Dat derhalve verweerders beslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.2

Dat verweerder niet alleen naliert enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een terugkeer van verzoeker naar Georgië voor onbepaalde duur op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor zijn echtgenote en hun kinderen. Bovendien liet verweerder na enige afweging door te voeren tussen de "verplichting" in hoofde verzoeker om voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst terug te keren en de ernstige schade welke bij een verwijdering verzoekers echtgenote en hun kinderen in België zullen lijden.

Dat immers niet vergeten mag dat verzoeker in België tewerkgesteld is en dat verzoekers echtgenote hoogzwanger is van hun tweede kindje en derhalve niet onmiddellijk aan de slag kan.

1.3

Dat de noodzaak in hoofde van verzoeker om voor onbepaalde tijd naar zijn land van herkomst terug te keren niet opweegt tegen de ernstige emotionele, pedagogische en financiële schade welke verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen zullen lijden ingevolge het feit dat verzoeker niet verder aan de slag kan blijven in België en geen inkomsten uit tewerkstelling in België zal kunnen bekomen. Immers verzoeker dient naar Georgië terug te keren en zijn echtgenote zal binnenkort bevallen van hun kindje.

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat een eventuele tewerkstelling van verzoeker in Georgië, waar er een grote werkloosheid heerst en de lonen veel lager zijn dan in België, onvoldoende inkomsten zal opbrengen om in het levensonderhoud van verzoekers echtgenote (die zelf binnenkort niet verder meer aan de slag kan) en hun twee kinderen in België te voorzien.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel nu er geen enkele afweging door verweerder is gebeurd.

1.4

Dat overeenkomstig het artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En het artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

"Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige afdoende motivering te geven waarom verzoekers minderjarig kind en verzoekers echtgenote (die hoogzwanger is en niet onmiddellijk terug aan de slag kan om inkomsten uit tewerkstelling te verwerven en derhalve niet over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken om in het onderhoud van haar en haar kinderen te voorzien) in België niet zouden volstaan om redelijkerwijze te rechtvaardigen dat verzoeker zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Er zou sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij voert aan dat haar echtgenote hoogzwanger is van een tweede kind. Zij verwijt verwerende partij geen onderzoek te voeren naar de gevolgen van haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor haar echtgenote en kinderen. Het zou vaststaan dat haar terugkeer ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade zou berokkenen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijken uit de motivering ervan, zodat voldaan is aan de doelstelling van de

uitdrukkelijke motiveringsplicht. Waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling daarvan is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

In haar arrest van 27 juni 2007 nr. 172.824 stelde de Raad van State dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het land van herkomst in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Nergens blijkt uit dat verzoekende partij zich op een tweede zwangerschap van haar echtgenote en de samenhangende bezwaren tegen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst had beroepen in het kader van de ingediende vragen, zodat zij dit element thans niet dienstig kan inroepen in het kader van de wettigheidstoetsing.

Evenmin kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou op verzoekende partij als zodanig de verplichting rusten om onderzoek te voeren naar de gevolgen van haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor haar echtgenote en kinderen. De Raad van State oordeelt immers dat het aan de vreemdeling toekomt om duidelijk aan te tonen waaruit een beletsel om terug te keren naar het land van herkomst met het oog op het vervullen van de wettelijke formaliteiten precies bestaat. Zij stelt dat vast zou staan dat haar terugkeer ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade zou berokkenen, zonder aan te duiden uit welke stukken van het dossier dit zou blijken. Het loutere feit dat zij een gezinsleven heeft gesticht in het Rijk kan niet volstaan om tot een dergelijke beoordeling te komen, aangezien de wetgever in artikel 12bis §1, 3° van de wet van 15 december 1980, die de in casu geijkte procedure vervat, reeds uitgaat van het bestaan van een gezinsleven. Desondanks is vereist dat de aanvraag om toelating tot verblijf met de legaal verblijvend gezinslid dat derdelander is, wordt ingediend via de diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Slechts in buitengewone omstandigheden kan van die voorwaarde worden afgeweken.

Verzoekende partij diende eerder een aanvraag om toelating tot verblijf in via de geijkte procedure, waarbij reeds werd geoordeeld dat geen dergelijke buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Door opnieuw te verwijzen naar de gezinssituatie, die enkel in rekening kan worden gebracht zoals zij ten tijden van het nemen van de bestreden beslissing gekend kon zijn bij verwerende partij, toont verzoekende partij geen onwettigheid aan van de thans bestreden beslissing, die verwijst naar de reeds gemaakte beoordeling en erop wijst dat de geijkte procedures dienen te worden gevolgd.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond. Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel als toepassing ervan, werden geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301) Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 4 september 2012 haalde verzoeker geen zulke elementen aan. Verzoeker geeft hoofdzakelijk een overzicht van zijn reeds ingediende verblijfsaanvragen. Tevens vermeldt hij dat hij gehuwd is met mevrouw M.M., van Georgische nationaliteit en de vader is van hun minderjarig kind van Georgische nationaliteit, geboren in België. Verzoekers echtgenote en kind hebben een verblijfsrecht in België en hij heeft reeds een aanvraag om toelating tot verblijf ingediend in zijn hoedanigheid van echtgenoot en vader van vreemdelingen toegelaten tot verblijf, deze aanvraag werd geweigerd. Met huidig schrijven wenst hij opnieuw zich in de regel te stellen met zijn verblijf.

In zijn aanvraag van 18 juni 2013 haalde verzoeker wederom geen elementen aan als buitengewone omstandigheden. Verzoeker herhaalt het overzicht van zijn reeds ingediende verblijfsaanvragen. Tevens vermeldt hij opnieuw dat hij gehuwd is met mevrouw M.M., van Georgische nationaliteit en de vader is van hun minderjarig kind van Georgische nationaliteit, geboren in België. Verzoekers echtgenote en kind hebben een verblijfsrecht in België en hij heeft reeds een aanvraag om toelating tot verblijf ingediend in zijn hoedanigheid van echtgenoot en vader van vreemdelingen toegelaten tot verblijf, deze aanvraag werd geweigerd. Met huidig schrijven wenst hij opnieuw zich in de regel te stellen met zijn verblijf.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.2. Verzoeker voert aan dat nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden en financiële en psychologische problemen die een terugkeer naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd zouden teweegbrengen bij verzoeker, evenals bij verzoekers echtgenote en hun minderjarig kind. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker nochtans dat de verwerende partij op de hoogte is van het legaal verblijf van de echtgenote en het kind. Dit houdt een schending in van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Vervolgens voert verzoeker aan dat geen enkele afweging werd doorgevoerd tussen de verplichting van verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst en de ernstige schade die zijn echtgenote en hun kinderen zullen ondervinden bij een verwijdering van verzoeker. Tevens weegt de noodzaak voor verzoeker om terug te keren, niet op tegen de emotionele, pedagogische en financiële schade voor verzoeker, zijn echtgenote en hun kinderen. Verzoeker zou zijn werk moeten stopzetten en geen inkomsten meer hebben, de echtgenote bevalt binnenkort van hun tweede kind.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn twee aanvragen geen enkele melding heeft gemaakt van welke moeilijkheden, financiële en psychologische problemen dan ook voor zichzelf of voor zijn echtgenote of hun minderjarig kind. Bij een aanvraag om machtiging tot verblijf is het nochtans aan de aanvrager zelf om elementen aan te brengen die volgens hem aantonen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoeker maakt pas voor het eerst melding van zulke moeilijkheden en problemen in huidig verzoekschrift. Deze elementen werden niet in de aanvragen vermeld. Bijgevolg kon de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met deze elementen, omdat ze niet waren aangevoerd.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing

rekening te houden met gegevens of elementen die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) of pas daarna werden aangebracht.

Waar verzoeker aanvoert dat er een afweging diende te gebeuren, dient te worden opgemerkt dat hij in zijn aanvragen geen elementen heeft vermeld waarvan hij meende dat deze tegen elkaar afgewogen moesten worden. De zaken die hij in dit middel vermeldt, zoals de schade die de echtgenote en het kind zouden lijden als verzoeker België verlaat en hier niet meer tewerkgesteld zou zijn en het feit dat hij of niet tewerkgesteld zal worden in Georgië of tegen een te laag loon om zijn gezin te onderhouden, werden niet vermeld in zijn aanvraag en worden nu pas voor het eerst vermeld, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing en hierover geen afweging diende te maken.

Tevens wordt opgemerkt dat over de zaken die verzoeker wel heeft aangehaald in zijn aanvraag, met name het feit dat hij gehuwd is met een tot verblijf in het Rijk gemachtigde vreemdeling, dat ze samen een kind hebben en dat een tweede kind op komst is, wel wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, met name als volgt:

"Betrokkene beroept zich op zijn huwelijk met de legaal in België verblijvende M., M. en het feit met haar een kind te hebben, te weten: G., N., geboren op 26.08.2011. De aanvraag gezinshereniging werd op datum van 17.02.2014 geweigerd, aan betrokkene betekend op 22.02.2014. Uit deze beslissing valt het volgende te lezen:

"Het feit dat hij gehuwd is en het feit dat het koppel een minderjarig kind heeft, vormen geen buitengewone omstandigheden in bovenstaande zin. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke terugkeer van betrokkene om zich in regel te stellen.

(...)"

Het is dan ook duidelijk dat betrokkene in staat is terug te keren. Het gaat hierbij inderdaad om een eventuele tijdelijke scheiding. Er is geen schending van art. 8 EVRM vast te stellen. Betrokkene dient de aanvraag via de geëigende weg in te dienen."

Verzoeker uit geen kritiek op deze motieven.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan dat geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde stukken die hij heeft voorgelegd. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, wordt erop gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Zoals blijkt uit voorgaande bespreking, is dit *in casu* niet het geval, zodat de schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind, van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht

2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat er in casu geen schending is van het art. 8 EVRM zonder enige afdoende motivering.

Dat in casu door verweerder geenszins werd rekening gehouden met de aanwezigheid in België van verzoekers minderjarig kind en van verzoekers echtgenote die hoogzwanger is en derhalve nog de zorg en de ondersteuning van haar echtgenoot nodig heeft en nog niet in België terug aan de slag kan (om voldoende inkomsten uit tewerkstelling te verwerven).

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd geen schending zou uitmaken van het art. 8 EVRM .

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht en van het art. 8 EVRM.

2.2

Verzoeker meent dat de rechten van het kind in alle omstandigheden dient te primeren, dat de verantwoordelijkheid, de rechten en de plichten van de ouders dient gerespecteerd te worden, dat het kind niet mag gescheiden worden van zijn ouders en dat er sprake dient te zijn van een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ouders voor hun kinderen.

Wanneer er sprake is van minderjarige kinderen dienen de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind door verweerder gerespecteerd te worden en kan geenszins verzoeker gedwongen worden voor onbepaalde tijd van zijn minderjarige kinderen gescheiden te worden.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor onbepaalde tijd geen schending zou uitmaken van de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids-en de motiveringsplicht en van de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, de artikelen 3, 5, 9 en 16 IVRK, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te houden met het hoger belang van het kind. Zij herhaalt vader te zijn van een minderjarig kind en dat haar hoogzwangere echtgenote haar zorg en ondersteuning nodig heeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat haar niet dienstig kan worden verweten geen rekening te houden met een tweede zwangerschap en de samenhangende bezwaren tegen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst van verzoekende partij. Verzoekende partij liet immers zelf na die elementen ter beoordeling van verwerende partij voor te leggen.

Verzoekende partij betwist niet dat een tijdelijke scheiding in principe geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM omdat het geen breuk in de gezinsbanden teweegbrengt. De geformuleerde praktische bezwaren die worden gekoppeld aan de tweede zwangerschap van de echtgenote van verzoekende partij doen op zich geen afbreuk aan dit principe. Verzoekende partij toont niet aan dat de praktische problemen niet zonder haar aanwezigheid zouden kunnen worden overbrugd zonder dat sprake zou zijn van effectieve schending van de grondrechten. Bovendien was zij ervan op de hoogte dat het verderzetten van haar in illegaal verblijf opgebouwde gezinsleven steeds precair was.

Nadat een eerste asielprocedure negatief werd afgesloten keerde verzoekende partij terug naar haar land van herkomst. Op 21.08.2008 diende zij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, welke definitief werd afgesloten met een weigering van vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van de Raad met nummer 39.237 van 24.02.2010. De d.d. 23.07.2009 ingediende medische regularisatieaanvraag werd bij beslissing d.d. 02.08.2012 ongegrond verklaard. Op 21.07.2011 huwde verzoekende partij, op de Ambassade van Georgië te Brussel, haar huidige echtgenote, van Georgische nationaliteit en met verblijfsrecht in België. Uit dit huwelijk werd op 26.08.2011 een (eerste) kind geboren.

Door in haar betoog de bewust gecreëerde feitelijke situatie thans zonder meer tegen te werpen aan de bestreden beslissing, toont zij geen schending van artikel 8 EVRM aan.

Artikel 8 EVRM kan niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39).

Het recht gewaarborgd door artikel 8 EVRM is niet absoluut, wat ook geldt met betrekking tot het gezinsleven tussen ouders en kinderen. (EHRM, 30 juli 2013, Berischa v. Zwitserland, n° 948/12)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70).

In de zaak Antwi and Others v. Norway wees het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op het belang van het element dat het kind van de illegale ouder die aan de terugkeerverplichting werd onderworpen geen bijzondere zorgen nodig had en dat niets erop wees dat de moeder, die de Noorse nationaliteit had verkregen, niet in staat zou zijn om voldoende zorg te verschaffen. (EHRM, Antwi and others v. Norway, 14 februari 2012, n°26940/10, §99)2 Tevens oordeelde Hof dat de concrete omstandigheden van die zaak fundamenteel verschilden van de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het arrest Nunez v. Norway, omdat het kind niet kwetsbaar was gemaakt door eerdere verstoringen en stress in haar zorgsituatie, in tegenstelling tot de kinderen van mevrouw Nunez, die reeds hadden geleden omwille van de lange duur vooraleer een definitieve beslissing werd genomen inzake uitwijzing van hun moeder, die steeds had ingestaan voor de dagelijkse zorgen voor haar kinderen, wat het Hof had beoordeeld als 'uitzonderlijke omstandigheden' (EHRM, Antwi and others v. Norway, supra, §§ 100- 101, vergelijk Nunez, supra, §§ 79-81).

Vererende partij wijst op de tijdelijk aard van de scheiding van verzoekende partij van haar gezin, dat zij heeft gesticht in illegaal verblijf zonder dat zij enige rechtmatige verwachting kon hebben dit gezinsleven in het Rijk te kunnen voortzetten, terwijl nergens uit blijkt dat aan eventuele praktische moeilijkheden die verband houden met de geboorte van een tweede kind in het gezin, niet tijdelijk zonder de aanwezigheid van verzoekende partij kan worden verholpen. Gelet daarop wordt geen schending van artikel 8 EVRM aangetoond.

Los van de vraag naar de directe werking van de bepalingen van het IVKR, blijkt uit het bovenstaande niet dat afbreuk wordt gedaan aan het hoger belang van het kind door de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip '*privéleven*' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij gehuwd is met een vreemdeling van Georgische nationaliteit die tot verblijf in het Rijk gemachtigd is en dat zij samen een minderjarig kind hebben dat verblijfsgerechtigd is in België, de echtgenote is zwanger van het tweede kind.

Het gezinsleven wordt *in casu* niet betwist. Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven of privéleven te handhaven. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Er dient op te worden gewezen dat verzoeker die van Georgische nationaliteit is, erop wijst dat zijn echtgenote eveneens de Georgische nationaliteit heeft en hun minderjarig kind ook. In het verzoekschrift duidt verzoeker op geen enkele wijze met concrete gegevens aan dat er *in casu* hinderpalen zijn om hun gezinsleven verder te zetten, al dan niet tijdelijk, in het land van herkomst of elders. Verzoekers echtgenote en kind, die dezelfde nationaliteit hebben als verzoeker, kunnen hem vergezellen. Daarnaast wordt erop gewezen dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Tevens moet worden opgemerkt dat er uit de bestreden beslissing geen disproportionaliteit blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die *in se* erin bestaan om zijn gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), wordt opgemerkt dat, daargelaten de vraag of dit onderdeel van het middel in aanmerking kan worden genomen nu de vordering enkel uitgaat van verzoeker en niet mede namens het kind werd ingesteld, wordt gesteld dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag, die hij trouwens niet op concrete wijze uiteenzet, niet dienstig inroepen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET